

Til § 7.

Bestemmelsen er bortset fra ændringer af redaktionel art overensstemmende med retsafgiftslovens § 9, 1. pkt.

Stk. 2. Efter den tidligere patentlov kunne sagsøgte i en sag om patentindgreb fremsætte indsigelse om, at patentet var ugyldigt. En afgørelse havde alene virkning mellem parterne, og hverken efter retsafgiftsloven eller efter udvalgets udkast skulle der svares afgift, hvis sagsøgte fremsatte indsigelse om, at patentet var ugyldigt.

Ifølge den pr. 1. januar 1968 i kraft trådte patentlov nr. 479 af 20 december 1977 er der i § 61 indført en ordning, hvorefter sagsøgte i en sag om patentindgreb kun kan gøre gældende, at patentet er ugyldigt, såfremt han overfor patenthaveren nedlægger påstand om, at patentet kendes ugyldigt. Da sagsøgte således nu er afskåret fra at gøre patentets ugyldighed gældende i form af en indsigelse, har man anset det for rimeligt at fritage sagsøgte for at betale afgift, når han nedlægger påstand om, at patentet kendes ugyldigt.

Til § 8.

Bestemmelsen svarer til retsafgiftslovens § 7 b, men med udvidet anvendelsesområde.

Reglen gælder ikke alene de tilfælde, hvor en sag er anlagt ved urigtigt værneting, men også hvor sagen vel er anlagt ved rette værneting, men stævningen ikke har kunnet forkyndes for sagsøgte og tilfælde, hvor reglerne om den almindelige kompetence ikke er iagttaget. Bestemmelsen gælder derhos såvel i tilfælde, hvor sagen hæves af de nævnte grunde som hvor sagen afvises.

Bestemmelsen vil ligesom retsafgiftslovens § 7 b kunne anvendes flere gange i samme sag, idet der ikke stilles krav om, at sagen i anden omgang anlægges ved rette værneting.

Det er dog fundet rimeligt at foreslå den begrænsning, at ny sag skal anlægges inden en vis tidsfrist. Under hensyn til, at sagsøger må have fornøden tid til f. eks. at søge sagsøgtes nye værneting oplyst, foreslås fristen sat til 3 måneder.

Til § 9.

Bestemmelsen afløser retsafgiftslovens § 11, stk. 1. Denne bestemmelse er ikke særlig klart affattet og er ikke særlig praktisk at arbejde med. Som noget nyt foreslås det, at der for behandlingen af begæringen om genoptagelse af en sag erlægges en fast afgift af 50 kr., når den, der er dømt som udebleven, begærer sagen genoptaget. Til gengæld skal der ikke svares afgift for behandlingen af den genoptagne sag, idet det vil virke urimeligt at kræve

afgift, når udeblivelsen har været utilregnelig, jfr. retsplejelovens § 373, stk. 1, og der i andre tilfælde ofte vil foreligge undskyldende omstændigheder. Afgiften i slige sager har ej heller nogen fiskal betydning, og afgiftsfrihed vil medføre en ikke ubetydelig forenkling.

Til § 10.

Bestemmelsen svarer ganske til retsafgiftslovens § 11, stk. 2.

Til § 11.

Som anført i bemærkningerne til §§ 61 og 62, bør loven indeholde udtrykkelige regler om, hvem afgiftspligten påhviler, og der bør sondres mellem tidspunktet for afgiftspligtens indtræden og forfaldstiden.

For så vidt angår afgiftspligtens indtræden er det for enkelte grupper af afgifter fundet nødvendigt at give særlige regler.

Efter retsafgiftsloven indtræder afgiftspligten for borgerlige domssager i første instans ved selve berømmelsen. Denne regel har imidlertid skabt en del usikkerhed, idet man ved nogle retter berammer sagerne straks ved stævningens indlevering, medens der ved andre retter hengår en vis tid mellem stævningens indlevering og sagens berømmelse. Man har derfor fundet det nødvendigt at fastsætte de i bestemmelsen anførte skarpe kriterier.

I § 13, stk. 2, er der givet en særlig regel om afgiftspligtens indtræden i de tilfælde, hvor retten pålægger en modpart til en part, der er fritaget for afgift efter § 13, stk. 1, nr. 1 og 2., at betale retsafgift.

Til § 12.

Udkastets § 12 og § 13 erstatter retsafgiftslovens § 16. I denne paragraf omhandles en række sager, der er afgiftsfri. Der er imidlertid principiel forskel på de i § 16, nr. 1, og de øvrige i § 16 omhandlede sager. I § 16, nr. 1, omhandles en gruppe sager, hvor kun den ene parts proceshandling er afgiftsfri, og hvor det, såfremt modparten taber sagen, pålægges ham at betale omkostningerne, derunder retsafgift. I modsætning hertil er alle de øvrige i § 16 omhandlede sager ubetinget afgiftsfri.

Det findes praktisk at henføre disse to grupper sager til hver sin paragraf, således at de sager, der foreslås helt fritaget for retsafgift, omhandles i § 12 og de i retsafgiftslovens § 16, nr. 1, nævnte sager i § 13.

Reglen i nr. 1, om afgiftsfrihed for sager angående nægtelse af valgret til folketinget samt til kommunale råd svarer til § 16, nr. 2, som ændret ved lov nr. 174 af 11. juni 1954.